

Art. 169.
7303/1a
A 1568.

234 a

Paste leib.

ESTI. ÜLIPLASTE
SELTS

Доволено Цензурою. — Юрьевъ, 7 Декабр. 1894. г.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

33744

Печатано въ типогр. А. Зейдельберга въ Вейсенштейнѣ.

Kaks surid minu eest.

Hilja aja eest seisin mina mere ääres. Torm mis öösel möllanud, oli waikinud ja päike paistis armsaste.

Kui palju inimesi wõisid mööda läinud ööl mere hädasse sattunud olla! Selle üle järele mõeldes ei pandnud ma tähele, et üks meremees minu ligidale oli tulnud. Kui ma tema poole waatasin, küsisin ma temalt, kas mõni laew hukka olla läinud, ja kas keegi inimene peastetud saanud?

Kui meremees minu osawõtmist waeste inimeste kohta nägi, wõttis ta oma kübara peast maha ja ütles:

„Palun, wabandage minu küsimist, — kas teie olete peastetud? see on, kas teie tunnete oma Jesust?“

See küsimus rõomustas mind, sest ma wõisin selle peale südamest jah kosta. Ma wõisin tale öölda, et tema Onnistegija ka minu oma on. Meie kõnelesime Temaist keda meie hing armastas, ja ma küsisin meremehe käest, kui kaua tema Onnistegijat juba tunda, ja kuidas ta Teda oli tundma saanud?

„Sest on nüüd 5 aastad,“ kostis meremees, „kui Tema minu ihu weest, ja minu hinge igawesest surmast peastis. Tialgi ei unusta ma seda, kaks surid minu eest!“

„Kaks?“ küsisin ma imeks pannes.

„Kaks, jah;“ wastas tema, „minu

Õnnistegija suri 1800 aasta ees minu eest ristil peal Kolgatal, ja minu selt-
simees suri 5 aasta ees minu asemel,
ja see läbi sain mina Jumalat tundma.
— Oli niisamasugune torm nagu
mööda läinud öösel, kui laew kelle
peal mina olin, vastu kalju tõukas.
Meie andsime enda hädast märku, ja
niipea nägime et meile peastmise paat
järele saadeti. Meie kartsime et paadi
mehed niisuguse tormiga pidid hukka
minema, aga nad jõudsid õnnelikult
laewa juure. Suure waewaga saime
naesed ja lapsed paati aidatud. See
wiis neid kaldale. Siis tuli paat
tagasi reisijad peale wõtma. Küüid
fai meile selgetks et mõned meie seast
surema pidid, sest et küil paat weel
kolmat korda pidi tagasi tulema meid

kaldale wiima, ei wõinud ta süiski
 kõiki mehi enese sisse mahutada, ja
 enne kui ta neljat korda tagasi tulla
 wõis, oli laew wist põhja wajunud,
 sest ta hakkas juba wett täis saama.
 — Meie heitsime liisku, kes peast-
 mise paati pidi minema ja kes lae-
 waga pidi maha jääma. Minu osaks
 sai, mitme teistega maha jääda! Hirm
 tuli minu peale. Minu otsus oli
 surra ja hukka minna! Minu patud
 mis olin teinud, tulid minule nüüd
 ette. Minu hing oli suures ahastu-
 ses, et ma kül seda wälja ei näita-
 nud. Surm ja Jumala kohus oo-
 tasiid mind. — Minu seltsimees, Ja-
 kob, armastas Issandat, ja oli enne
 minuga mõni kord minu hinge lou-
 pärast rääkinud. Ma oliu seda naer-

nud, ja wastauud et ma elu röömu
maitseada tahan. Nüüd ma oleks taht-
nud et ta ma eest oleks palunud, aga
ma ei wõinud mitte rääkida. Olin
kurb et ta ei tulnud nagu enne mi-
nuga rääkima, aga pärast sain ma
sest aru. Ma waatasin tema poole,
tema seisib seal rahulik, kindel; tae-
walik rööm paistis tema silmist, tema
jume oli otse kui äraseletud! Ribedas
walus mõtlesin ma eneses: mis te-
mal wiga röömustada, liisk mõistis
teda peastmise paati! Oh kallis Ja-
kob, kuidas wõisin mina nii halwaste
sinust mõelda! —

Peastmise paat tuli jälle laewa
juure, ja mehed ruttasid senna sisse
minema, kes liisu läbi seks olid mõis-
tetud. Siis astus ka Jakob ligi.

Uga oma asemele ajas ta mind paati astuma, üteldes: „Mine sina, Tomas, paati, ja kanna sa hoolt et meie seal üleval ühteteist jälle näeme! Sina ei pea mitte surema ja hukka minema, — mina olen peastetud.“ Mina seisin wasto, aga juba olin ma nende läbi kes paati ruttasivad omast sõbrast lahutud ja nendega ligi weetud. Üks filmapilt — ja mina olin ära peastmise paatis. Nii pea kui meie laewast eemale saime, hakkas tema wajuma, ja temaga minu truu, armastatud Jakob ka. Ma teadsin et tema Jumala juure läks, aga — tema jättis oma elu minu eest. Eks ole nenda kui ma ütlesin: kaks surid minu eest! —“

Kui Tomas siit saadik oli rää-

linud, jäi tema wait, ja tema filmad
langesid wet täis. Tema ei püüd-
nud mitte oma pisaraid warjata. Siis
rääkis ta edasi:

„Kui ma laewa põhja wajuma
nägin, tõutasin ma omas südames
Jumalale: kui ma õnnelikult kaldale
jõuan, siis ei pea see mitte asjata
jääma, et Jakob minu eest suri. Ju-
mal, Sinu abiga saame meie ühte-
teist taewas Sinu juures jälle nä-
gema. — Mis imeline Jumal on see,
nii mõtlesin ma, kes ühe inimese sü-
dant nii tugewaks wõis teha, et tema
teise eest oma elu jättab!“ —

„„Kui palju aega läks teile, funni
teie oma Õnnistegijat tundma saite?““

„Ei läinud enam kaua aega, et
ta mulle küll näitas kaua olemad.

See seisis alati minu silma ees, kuidas Jakob laewa peale seisma jäi, ja siis, taewa läite filmis, weel kord minu peale waadates, laewaga ühes, alla wajus. Ei ööl ega päawal ei läinud see minu meelest. Ma mõtlesin esimene aeg enam Jakobi kui Jumala peale. Kui minu seltsimehed mind endisel wiisil kõrtsi kutsusiwad, seletasin ma neile otsekohes: Sõbrad, seda ei wõi ma mitte enam teha, Jakob on minu eest surnud, et mina hakkaksin taewa teed käima. Ma teie teed enam ei wõi käia, olen tõotanud et Jakobi surm minu eest, ei pea mitte asjata jääma. Kui minu sõbrad nägid et see minu tõsine nõu oli, jätsid nemad mind rahule.

Süis ostsin ma enesele piible, ja

hakkasin seeft lugema, feft ma olin näinud et Jakob seda oli teinud. Enne lugemift palusin ma, ja kaewasin Jumalale et mul taewa tee tundmata oli, mis mind Jakobi juure pidi wiima, ja palusin Teda, mulle õnnistufe teed näidata. Tema on seda teinud. Mina ei teadnud mitte kust kohast ma pidin püha kirja lugema hakkama, lugesin efite füt ja fealt, siis lugesin järgi mööda Uueft testamendift, kunni ärapeastmife teed leidfin. Aga raskelt ajast käisin läbi. Sga käsk mõiftis mind hukka, ja ma ütlesin ifeenefele: Tomas, füll ei makfa enam püüda, füll ärapeastmife lootuft ei ole, fa oled liig kõlwatu! — Ma panin raamatu kinni. Siis tulid Jakobi wiimafed sõnad mulle

jälle meele: Kanna hoolt, et meie
ühteteist taewas jälle näeme, söber.
Siis uskus ometi Jakob et ta mi-
nulgi ärapeastmist on, tema, kes Ju-
malat ja piibelt ja minu elu tundis.
Ma wõtsin oma piible jälle lahti, ja
lugesin ikka sealt seest, kui mul töö
wähe aega oli. Kui ma nende kabe
röowlite lou juure jõudsin, kes Je-
susega olid risti poodud, siis lugesin
ma et Tema teist nende seast õnsaks
kiitis. See oli inimene kes niisama-
sugune pattune oli kui minagi. Pii-
bel kukkus minu käest maha ja mina
langesin oma põlwe peale, kisen-
dades: Issand Jesus, siin olen mina,
niisamasugune kurjategija kui see röö-
wel, — kas Sa tahad ka mind ära
peasta, nenda kui Sa teda oled ära-

peastnud? Piibel oli lahtiselt minu kõrwal maas. Ma waatasin senna sisse, minu silmad langesid selle sõna peale: „Tõeste, tõeste, mina ütlen sulle, täna pead sa minuga Paradiisis olema.“ Jumala Waim kinnitas need sõnad wastuseks, ka minu igatsewa südamet kohta. Ma oleksin tahtnud sell silmapilgul surra ja Tema juures olla, — aga ma mõistsin et pattude andeks andmise läbi ma täna pidin hakkama Jesusele elama. Tänu ja kiitus tõusid minu õnnelikkust südamest taewa poole. Uus elu algas mul, et küll minu tundmus alles väga puudulik oli.

Teie ehk panete imeks et ma enne seda nii suures pimeduses olin üleskaswanud, aga mul ei olnud juma-

lafartlikuid wanemaid, olin alles noor
 kui mere peale läksin, ja ei lugenud
 uialgi piibelt, Urwasin, et kui palju
 palutakse, palju head tehakse ja wa-
 gaste elatakse, siis taewasse saab; ja
 minu nõu oli ka kord nenda teha.
 Siis suri Jakob minu eest, ja sealt
 saadid hakkasin ma ümberpöörma.
 Nüüd tean mina et Jeesus minu
 eest suri, ja oma kalli were läbi
 minu patud ära wöttis, et tee Su-
 mala juure minule lahti on, ja ma
 ükskord ka taewasse saan. Jeesuse
 Kristuse weri teeb meid puhtaks köi-
 gest pattust.

Esite oli see Jakobi surm mis
 minu ja minu endise elu wahele la-
 hutust tegi; aga nüüd on see minu
 kalli Onnistegija weri; sest Tema

furi meie pattude eest. Müüd on hing ja ihu Tema päralt, kes oma elu andis minu eest. Igatsedes waatan ma selle aja poole, kus oma Jeesust näha saan ja Tema sees ka Jakobiga igaweste ühendud jään.

Armas lugeja, oled sina ka ärapeastetud.

Risti sambas suures walus
Kippusid oh Issand Jeesus,
Wiha wits sind hirmsast rõhus!

Seda tegid minu eest,
Mis teen mina sinu eest?

Kallis Tall, sa elu jätsid,
Ilma süüta surma lätsid,
Batu wõlad ära maksid.

Seda tegid minu eest,
Mis teen mina sinu eest?

Räsk mind oli hukka mõistnud,
Sellest ja mind lahti peastnud,
Mulle armu tõutanud.

Seda tegid minu eest,
Mis teen mina sinu eest?

Wõlg on ju käest taga aetud,
Minu wõlad finni kaetud,
Ratud armu merde maetud.

Seda tegid minu eest,
Mis teen mina sinu eest?

Häbi, kartus tuleb peale!
Anna Oma Waimu mulle,
Et ma wilja kannan sulle!
Speta seks ise mind
Et ma kõikis teenin sind.

